

«Αδιαλείπτως προσεύχεσθε»

«Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστὶ»
(Ψαλμ. οβ' 28)

Β'.

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωρανοῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

ΕΙΝΑΙ συνηθισμένη ἢ πρόχειρη δικαιολογία τῶν εὐσεβῶν, ὅταν τοὺς ἀπευθύνεται ἢ ἀδελφικὴ προτροπὴ νὰ καλλιεργοῦν τὴν ἀδιάλειπτην προσευχὴν: «Πῶς εἶναι δυνατὸν μέσα στὸν κόσμον καὶ τοὺς περισπασμούς του νὰ προσευχώμεθα συνεχῶς;».

Εἶναι ἄρα γε ἀνεφάρμοστη ἢ ἐντολὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε»; ἢ ὁποῖα βεβαίως δὲν ἀπευθυνόταν σὲ Μοναχοὺς καὶ Ἀσκητάς, ἀλλὰ σὲ νεοφωτιστοὺς Χριστιανοὺς, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν σὲ ἓνα εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον; Ἀσφαλῶς, ὄχι!

Ἄς ἐμβαθύνουμε λοιπὸν στὸ ζωτικὸ αὐτὸ θέμα.

* * *

ΕΝΑ βασικὸ λάθος τῶν πιστῶν στὴν περίπτωσι τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ ἀντίληψις, ὅτι αὐτὴ περιορίζεται μόνο στὰ λόγια, δηλαδὴ στὴν προσευχὴν μὲ τὰ χεῖλη.

Ἐν τούτοις, ἡ προσευχὴ εἶναι πρωτίστως ἔκφρασις τῆς ψυχικῆς μας διαθέσεως, εἶναι ἐγκάρδια ἐπιθυμία, γίνεται δὲ ὅλο καὶ θερμότερη ὅταν τὴν ἀκολουθοῦν ἔργα ἀγαθὰ.

Ὅλη ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀναγεννημένου Χριστιανοῦ εἶναι μία προσευχὴ, στὴν ὁποῖα μετέχουν ὁ νοῦς, ἡ καρδιά, τὰ χεῖλη καὶ τὰ ἔργα.

Ἡ ὑπαρξις τοῦ εὐσεβοῦς εἶναι *εὐχαριστιακὴ καὶ δοξολογικὴ* εἶναι μία θυσία εὐγνωμοσύνης καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεό μας· εἶναι ἡ πραγμάτωσις τῆς ἄλλης ἀποστολικῆς ἐντολῆς: *«εἶτε οὖν ἐσθίετε εἶτε πίνετε εἶτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε»*.

Θὰ ἦταν καλὸ νὰ θυμηθοῦμε τὶς σχετικὲς προτροπὲς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου:

«Νὰ προσεύχῃσαι ὅποτε κάθῃσαι στὸ τραπέζι. Ὅταν τρώῃς τὸ ψωμί, νὰ εὐχαριστῆς Αὐτὸν ποὺ σοῦ τὸ ἔδωκε. Ὅταν πίνῃς τὸ κρασί, νὰ ἐνθυμῆσαι Αὐτὸν ποὺ σοῦ παρέχει τὸ δῶρο γιὰ νὰ εὐφραίνεται ἡ καρδιά. Πέρασε ἡ ἀνάγκη τοῦ φαγητοῦ; Μὴ λησμονῆς τὸν Εὐεργέτη. Ὅταν ἐνδύῃσαι, νὰ εὐχαριστῆς Αὐτὸν ποὺ σοῦ ἔδωκε τὰ ἐνδύματα καὶ νὰ αὐξάνεται ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὸν Θεό, ὁ Ὅποιος σοῦ χαρίζει τὰ κατάλληλα σκεπάσματα γιὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι. Ἐτελείωσε ἡ ἡμέρα; Νὰ εὐχαριστῆς τὸν Κύριό μας, ὁ Ὅποιος μᾶς ἔδωκε τὸν ἥλιο, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας καὶ τὸ φῶς γιὰ νὰ ἐξυπηρετῆ τὶς ἀνάγκες τῆς νύκτας. Τὸ βράδυ πάλι, σήκωσε τὸ βλέμμα σου καὶ κοίταξε τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ κάλλη τῶν ἄστρον καὶ δοξολόγησε τὸν ἀριστοτέχνη Δημιουργό, ὁ Ὅποιος ὅλα τὰ ἔκανε μὲ σοφία».

* * *

ΜΕ ΤΟΝ τρόπο αὐτό, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, ἡ καρδιά μας εἶναι ἤδη ἐν τῷ Θεῷ, ζοῦμε μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Χάριτος, *ἀναπνέουμε* τὸν Θεό, προσευχόμεθα *ἀδιαλείπτως*, τὸ ὁποῖο εἶναι καὶ τὸ ζητούμενον.

ἽΟχι λοιπὸν τυποποιημένη προσευχή, δηλαδὴ μόνο τυπικὴ ἐκ συνηθείας ἐπανάληψις ὠρισμένων προσευχῶν σὲ μία τακτὴ ὥρα, ἀλλὰ *δοξολογία, εὐχαριστία, ἐξομολόγησις καὶ αἰτήματα* παντοῦ καὶ πάντοτε: στὸν δρόμο, στὴν ἐργασία, στὶς συναναστροφές, στὸ σπίτι, στὴν ἐκδρομὴ.

Ἡ ἀρχὴ εἶναι ὅπως δὴποτε δύσκολη, ἀλλὰ ἔχουμε συμμάχους θείους καὶ οὐράνιους: εἶναι οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι.

Ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας,

«οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι προτρέπονται ἡμᾶς εἰς προσευχὴν καὶ συμπαρίστανται ἡμῖν χαίροντες ἅμα καὶ προσευχόμενοι ὑπὲρ ἡμῶν».

Ἄν μὴ ἀμελήσουμε, προφασιζόμενοι *«προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις»* ἄς βιάσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, προκειμένου νὰ γίνουμε ζωντανοὶ Χριστιανοί, ἄνθρωποι τῆς προσευχῆς, Θεοφόροι καὶ Χριστοφόροι.

Ἡ ἀδιάλειπτος αὐτὴ προσευχητικὴ *ἔνωσίς* μας μετὰ τὸν Θεὸ θὰ προετοιμάσῃ τὸ δεύτερο καὶ βαθύτερο στάδιο τῆς προσευχῆς, δηλαδὴ τὴν εἴσοδο τοῦ νοῦ στὴν *καρδιά*, τὴν κατοίκησι σὲ αὐτὴν τοῦ Ζῶντος Ὑδατος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ Ὅποιο γίνεται πλέον μέσα μας *«πηγὴ Ὑδατος ἀλλομένου εἰς Ζωὴν Αἰώνιον»*.

Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς, διὰ πρεσβειῶν δὲ τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, δώρησαι ἡμῖν τὸ τρισευλογημένον δῶρον τῆς *ἀδιαλείπτου προσευχῆς!*

*† Κυριακὴ Μετὰ τὴν Ὑψωσιν
τοῦ Τιμίου Σταυροῦ 19.9/2.10.2005*

